

ԼԱՊՏԵՐ

ԴԻՈԳԻՆԵԱՆ

ԼԱՊՏԵՐԻ շրջանը 60 օրինակէ իւր բազմանայ :
 Նրջանին գինն է դանկան 40
 Կիտաշքանին » 50
 Գաւառաց համար » 50

Իւրաքանչիւր օրինակի գինն է փարայ , 30
 Նամակ կամ ո՛ր է գրութիւն պէտք է ուղղել
 առ Տնօրէն և Տէր Արամ Աշճեան Կ. Պօլս
 Սիւնալիւլիւ խան փարի յարկ թիւ 35

II. ՏԱՐԻ II. ԷՐԶԱՆ

1884 ՕԳՈՍՏՈՍ 3

ԹԻԻ 6

ԱԶԳԱՅԻՆԻՍԻՍԹԻՆ ԹԻ. ՊՕՇՊՕԴԱԶՈՒԹԻՒՆ

Երեսասարգին մէկը իւր ընկերներէն
 միոյն օտունը երթալով, անոնց մէջ հետեւ-
 եալ խօսակցութիւնը տեղի ունեցաւ :

— Միւսիս Դասպար, ի՞նչ է ձեր կար-
 ծիքը Կ . . . ահա ինդրոյն նկատմամբ :

— Որոշ կարծիքիմը չունիմ՝ զեռ, միւ-
 սիս Դէդէոն, կապաւում այդ մասին ըլլալիք
 պաշտօնական որոշման մը, որպէս զի ըստ
 այնմ կարծիք յայտնեմ :

— Պաշտօնական որոշում արուելէ ետ-
 քը, ա՛լ մասնաւորաց կարծիքը ի՞նչ կարժէ :

— Չա՛թ չա՛թ :

— Պէ՛կճի պատրո՛ւ, այլուզ վերերսւղ :

— Միւսիս Դէթէոն, պէկճին այլըն-
 կուզէ կոր :

— Անկի՛րթ կարելոր խօսակցութիւն
 մը չեն ընդհատեր :

— Երթամ ըսեմ . . . անկի՛րթ պէկճի
 պապա :

— Կի՛թ կի՛թ ամմա, այլուզ ծն թօ-
 խուշ օրու :

— Մ՛ֆ, սա Կ . . . ին տարածամ մահն
 ալ այնքան կարելոր և կնճռալից ինդրոց
 վրայ բարդուելով մեծ մտատանջութիւն
 պատճառեց ճշմարիտ ազգասիրաց, անանկ
 որ դիշեր ցերեկ մտածելէ . . .

— Չա՛թ չա՛թ :

— Ո՛վ է այն :

— Սախան է տուտա խանըմ, էսօր
 մէղիկ քիչիկ մը փարայ տուէք :

— Միւսիս Դէդէոն, սախան փարայ
 կուզէ կոր :

— Ինչո՞ւ այդպէս ապուշ ես մնացեր,
 մատամ :

— Երթամ ըսեմ . . . Ինչո՞ւ այդպէս ա-
 պուշ ես մնացեր, սախա՛ :

— Եա՛. է՛հ հիմճուկ կերթամ, իւ-
 տուն կեանութիւն կիւկեամ :

— Բայց ի՛նչ ընենք, եղածը եղած
 է, այսօր մեզ նման ազգասիրաց պարտքն
 է լուրջ լիերպով մտածել, աշխատիլ և
 արժանաւոր մէկը դանել, անանկ որ ինքը
 պաշտօնին և պաշտօնն ալ իրեն յարմար . . .

— Չա՛թ չա՛թ :

— Ո՞վ է այն :

— Խաղաղործն է , ինչպիսի՛ն օտարը
խառաւ , կայրի էսօր փարայ կայ մէկիկ :

— Միւսիւ Գէգէ՛ոն , հաղաղործն եւ
կաւ փարա կուղէկոր :

— Շատ վայրենի եւ տիկին , անգամ
մ'ալ չգաս հոս չէ թէ խօսելու , այլ գըւ-
նէն ներս մտնելու :

— Երթամ ըսեմ - հաղաղործ անգամ
մ'ալ չգաս չէթէլիսիւղ գունէն ներս մտնելու :

— Ի՛նչ կասես տիւտիւ , չէթէլէսիւղ ,
տիւտ միէկ , երկիւս , իրիէք , չուրս խինդ :

— Չիյաեմ , իշտէ անտեղ ըսաւ մեր
միւսին :

— Չընկըմ կէրէք , կիւտէ՛ք կիւտէ՛ք
խօզ կը դառնաք , մեր օղուլ ուշախ ճրօղ
կանէք , ըսէ՛ , մուշու է ինչ կուտաւար է ,
էկուղ շարթուս փարայ կուղեմ :

— Բայց ինձ երեսի թէ այս անգամ
չատ դժուարութեանց պիտի հանգիստիմք .
զի խնդրոյն վրայ կարծիքները բաժնուած
են Բարեկոնի աշտարակը շինողներուն նման
և տարածուած ինչպէս փետուրը հօվին
դէմ :

— Այո՛ , բայց մեղ նման աղգաւորաց
պարտքն է տարածուած կարծիքները ժող-
վել ի մի ձուլել , և վերջապէս վախճան մը
տալ խնդրոյն :

Եւ սրովհետեւ որդէն . . .

— Չա՛թ չա՛թ :

— Ո՞վ է այն :

— Պազմիս , ուստամ սէլամ էթտի
սու խիտապը պաշտն ցքառսին տէֆթէոի
քարասին տէտի :

— Միւսիւ Գէթէոն , դուռնէն ներս
մտնելու հրաման չունենալուս համար , իշ-
տէ դուրսէն կոեմ կոր , Պախալին մանչը
բօլօն եկեր փարա կուղէ կոր :

— Գնա՛ մատամ , հօղիւղ կոխելու դնա

թէ չէ հիմա սա տետրակով դըր խօզ կճղմեմ :

— Երթամ ըսեմ - ճանրնը սէվէրաէն
կիթ , Խօքոս շու իթէֆաէր իլէ պաշնը է-
ղէրիմ տէյօր :

— Մատալլո՛հ . թաթլի՛ թաթլի՛ եէ-
տինիլ սիմաի տէֆթէաի պատիմա էղէուսի .
նիլ . մաթօ սիմաթօ իսթէ ուստամա սոյ-
լէյէծէյիմ . պաքինիլ սիլէ նէ ետփալն :

— Բայց եթէ յաջողիմք այս անգամ՝
մի ըսա վախճան տալ խնդրոյն , ճշմարիտ
կըսեմ յառաջագիմա թիտն միծ քոյլ մը
առած պիտի ըլլամք :

— Անշուշտ , սակայն խնդիրը խօզ մե-
ծութեանը չափ դժուարութիւններ տալ ունի :

— Բայց վերջապէս մեղ նման աղգա-
ւորաց պարտքն է ամէն դժուարութեանց
սիրով տանիլ , տակալ և ամենայն անձնուի-
րութեամբ աշխատիլ յօղուտ աղգին :

— Չաթ , չոթ :

— Ո՞վ է այն :

— Բասա՛պ , ո՛ մօռէ քասապ . . .
ալլա . . . իս տարեքս . . . ի . . . հ՛

— Վա՛ւյ , գինով է ի՛նչ է պաղըրմնայ
տար կիտէյիմ սէօյլէյիմ :

— Նասիլ պաղըրմա , օլաի պու տիյօ
խօսնեա փարա խթէն :

— Միւսիւ Գէգէ՛ոն , խառապը քէօ-
դինով եկեր , կպօսա կը կանչէ փարա կո՛ր
դուռն փար կիջնաա չէնէ ան վեր ելլէ :

— Կը խնդրեմ անուշիկ մատամն կու-
րեւոր դործերով զբաղեալ ըլլալուն , ոչ ես
վար կրնամ իջնել և ո՛չ զինքը վեր կըր-
նամ ընդունիլ . մէկ այսօրուան համար խօսք
հասկցուր , ես վաղը բան մը կընեմ անօր

— Երթամ ըսեմ - պէօյին կիտ , ետ-
ըն պիր չէյ ետփաճաք սանա :

— Պէն երթմէմ մօռէ սունտուն սու-
սայո փառա՛ խաթրիմ փառա՛ :

— Միւսիւ Գէգէ՛ոն , ըլլալիք պան չէ
վար էկուր :

— Մտաւ՛մ, բռն՛ տաւր երթա, տաւ
թէ ոչդ էշ կըլլայ, իմնցուր իրեն թէ բն-
տանեկան յարկը անդունդաբերի է, թէ
իրաւունք չունի այդպէս ամբարգուծեամբ
վարսելու, թէ արէնքը չներեր և ծանր
պատժոյ կեղծարկէ ազգայինները:

— Չա՛յթ, բա՛յթ, չու՛թ:

Ամա՛ն, . . . ամա՛ն վա՛յ. էրէտէս չամ
չըրտի ելու. . . վերէն պիւղղիւ կարե-
լուտ, վար էկուր աէ մարդուն խօսք հաւ-
կըցուր, միտք դուն ուան՛ս, ծեծը ես:

— Ի՞նչ ոչինչ մարդ ես մատամ, ես
տուարունէ մինչև իրիկւն ամէն օր դուրսը
կընամ կոր հաղար ու մէկ մարդ ու խօսք
հաւկցանել, դուն չըլլայ՞ր մէկ խոտապին
ձայնը կարել:

— Միւսիւ Գեղէնն, ներս եկուր հա-
ղիւտ սիրեն, այնպիսի կարեւորութիւնէ
զուրկ և հանրական բնութիւն ու ազգա-
յին հանգամանք չունեցող խօսքերու ա-
կանջ տալն անգամ ամսի՛թ է մեզ նման
ըստը, անձնուէր և ուսեալ տնձանց:

— Այո՛, բայց զխռէք սրբան գըմ-
ուար է կենտրոնիլ՝ կոպիտ, անշահ և ու-
նուս կնաջ մը հեռ, կը խօսի չես հոսկը-
նար, կը խօսի՞մ չը հասկնալ. հանրութեան
օգուտը, ազգային խնդիրներ բնաւ արժէք
չունին իրեն համար, կարեւորութիւն կու-
տայ միայն իր և իրեն ազայոյ ուսեղիքին
խմելիքին և հազնելիքին:

— Ըսէ՛ այժմ տեսնեմ, թէ քու ար-
ժան դատած անոյդ ո՞վ է այս պաշտօնին
համար:

— Ո՞վ որ պէկձիին սախային, հացա-
գործին, պախային, խաւապին սուրբ կըտ-
րել յանձն կատնէ նէ, այն է արժանաւորը:

— Լըւէ՛ մատամ, այդպիսի ծանր
նիւթերու վերս խօսելէ ձեզ բաժին չիկար:

— Է՛յ, սէօյլէ պարսպըմ նա՛րը օլա-
ծաք քօքօնա:

— Ճանըմ, ճիւղիւմ քիւր Թօսօրի, սէն
պէնիւմ խաթըրմ լիլին պիւր քաշ կիւն տու-
հա պէքլէ, պէն սանա պիւր շէյ եափա-
րըմ:

— Բէ՛ք էյի քօքօնա, ամա ցարուկ
եափ ցունքի քայրը սապու խռմէմ, մէմ
լէքէթէ կիտէծէյիմ:

— Հէ՛, հէ՛, չափուկ եափարըմ:

— Է՛հ, տախօ:

— Ատիյօ:

— Գնա՛, երկուքնիւ մէկ օր վերնաք:

— Ժամանակը ոչ է, այս նիւթիս վը-
րայ վերջնական խորհրդածութիւննիս ու-
րիշ անգամի մը թողումը միւսիւ Գեղէնն:

— Կա՛ւ կըլլայ:

— Յոնտութիւն ուրեմն:

— Երթաք բարեաւ:

— Տիկին, ինչ կայ քիչ մը ուսելիք:

— Տէմիկուան խաւապէն կերած թօ-
խատիս կէսը:

— Ճանըմ, ինչո՞ւ խելք կըլլանես այդ-
պիսի անպիտան տնձանց:

— Ի՞նչ բտել է, մարդիկը բան էն
տուեր փարան կուզեն հէլպէթաէ, բտել
չես ուզեր նէ, տուր փարանին, ոտքեր-
նին կտրէ:

— Սակայն ինչ իրաւունք ունին մէկու-
մը տմուսնական սուրբ յարկը բռնաբարե-
լու:

— Վա՛յ կխուտ. . . սրբութիւնդ մնա-
ցեր է զահեր:

— Անանկ չէ՛ աիկին, եթէ ես 60 զըշ-
ունենայի, պէտք եղած ծախքն ընելու,
օրինօք անոնց ամենուն ալ խերը կանիծէի:

— Է՛յ 60 զըշլ կըլլանէ՛, նա ա՛ռ սա-
երեք մէծիւր տէ ի՛նչ պիտի ընես նէ բ-
րէ՛:

Մեր միւսիւ Գեղէնը 60 զըշլ տուն-
ըով մեկնեցաւ, և տակաւին տուն չէ դար-
ցած, ո՞վ գիտէ քանի՞ կարեւոր և հան-

բական խնդրոց մէջ ընկղմեալ ըլլալուն համար :

ԲԱՐՈՅԱԿԱՆՔ

Ամէն անոնք որ չեն կշռեր իրենց կար, նառ մեծ խնդրոց մէջ կնեւաւին միշտ և յար :

Տնով տեղով թշուառ կրկան սովահար, Հանդիստ շտար իրենց նաեւ պարտատեար :

Մեր տըռտըռուք անօգուտ են փստոնն Գործը կարող անձանց յանցներէ թո՛ղ գործեն

Մերով տնտամբ մեր մեծերուն պատուէրին

Անշուշտ կուտան անոնք մեզի մեր օգտին :

Ճանչնամք մենք մեր աստիճանը դուրս չելլեմք

Ըստ կարելոյն ազգին համար ալ օգնեմք Գործեմք շահինք կին և մանուկ խնամենք, Զուարթ ապրին մեզ տան նոքա բիւր օրհնենք :

ՀԱՅ ՏԻԿՆՈՋ ՄԸ ԺԱՄԱՍԻՐՈՒԹԻՒՆԸ

Կիւրակէ առաւօտ ժամը մէկ կհնչէ :

— Մենդո՛ւֆ, զանգակը զարկի՛ն :

— Այո՛, տիկին :

— Քանի՛ երորդն է :

— Երկրորդն է տիկին :

— Ա՛, նոր սկսեր են, անանկ էնէ ին :

Ժի կաթով թէյ մը բեր :

Մատամը թէյը առնելէն ետքը կրկին հարցուց :

— Մենդո՛ւֆ զանգակը զարկի՛ն :

— Այո՛, մատամ երրորդը :

— Ուրեմն — օրհնութեան — սկսեր են տակաւին կանուխ է. քիչ մը — պիւսկիւթ —

և գաւաթ մը — խահփէ — բեր :

— Շատ աղէկ մատամ :

Տիկինը պիւսկիւն և խահփէն ալ վաշելէն ետքը նորէն հարցուց :

— Մենդո՛ւֆ ուրիշ զանգակ զարկին :

— Այո՛, մատամ չորրորդը :

— Ուրեմն Պատարագը սկսաւ — եր :

Թալու է քսելով՝ հայելիին դէմը անցաւ և հազիւ ժամէ մը իւր թուալէթը լնցունելով ծօմ բերնօք ճամբայ ելաւ :

Քառորդ ժամէ մը տիկինը եկեղեցւոյ դռնէն ներս մտաւ, և ահա իրար անցում մ'է բրթաւ, մատամը բանկային մօտեցաւ և 20 փարայ վճարելով ծօմ մը առաւ, և 40 փարայ ալ ժամկաշին տալով՝ գնած մօմը ներս խրկեց, և ինքն սկսաւ վերնատուն ելլել :

Մարտպետը ճամբայ կրանար, ժամ կուր տփռա մը չարկած մատամին ետեւէն կերթար, վերնատունը գանուղները իրար կանցնին և մեր մատամը աջ և ահեակ բարեւելէ և իւր սրոշեալ տեղը բազմելէ ետքը սկսաւ քովինին հետ խօսակցել :

— Ի՛նչպէս ըրիք ձեր օրիորդին նշառախօսութիւնը :

— Մանչուն մայրը մեռաւ :

— Աղէկ տմա մանջուն մայրը մեռնելէն ի վեր տիկին ամիս է թող խօսկապը տալին աէ հորսնիքը վերջը մնար :

— Տունին կէսը աղջիկանը վրայ թող ընէ կրտէ կար :

Իշտէ աղէկ ա՛ ես քեզի քանիններ ցուցունեմ քի տունը իրենց վրայ առած ետ, քէն ծախած կերած են, առ իր վրայ ալ չուղեր կար աղջիկմէդ ֆէսֆէսէ ունիս քի ի՛նք կծախէ աէյի :

— Աստուած չընէ իմին աղջիկս անտեղուանքը չէ. կվախնամ քի ես մեռնելէն ետքը մնացած կէս տունը աղիս չեն խտար աէ խեղճ կը մնայ :

— Փետրացուիդ բերնէն թուղթ մը առ :

— Ես ալ մտնոտաւ . . .

— Յիշեալ լիջի՛ք , շէն և պայծառ մը .
նաք :

— Էկեղեղոյս լուսդինի թապախն է :

— Հաւատար քահանայից թապախն ալ
անաւս մի առնէք :

Այս միջոց մեր տիկինին ջեռմեռան
գոլթիներ բռնած ըլլալով՝ տաանց աչքը
յիւր վերջունեւր աղօթագիրքը կը քաղէ :
Թապախները կանցնին , տիկինը նորէն կոկիս :

— Աշխատէ որ շուտով խօսքը լմեցու-
նես , լսածիս նայելով առ առաւ մէկ քանի
տեղէ խապար կերթայ կոր :

— Ես ամէն մարդու նշանեցի կը տես՝
կոր :

— Էյ սուտ ըլլալդ պէլլի ըլլայ նէ
տմեթ չէ , շիտակը շատ կցաւիմ :

— Մատմաղէլ Սօփի , յուսամ թէ սուա-
ւէնիդ փայլուն կերպով անցուցիք :

— Ախ տիկին , ամենայն ինչ կաղմ և
պատրաստ էր , սակայն հրաւիրեալներէն ճա-
մենէն կարեւորագոյնը — զէթ ինձ համար —
պատճառաւ մը չկրնալ դալուն , գրեթէ
ախրութեամբ վերջացաւ :

— Կը ցաւիմ — ըսելով՝ կոկիս մէկ ու-
րիշին հետ խօսակցիլ :

— Սմարանցէն իջա՛ք կարծեմ :

— Ո՛չ տիկին դժբաղդարար տանը մէջ
եղած գողութիւն մը , յետաձգեց մեր վե-
րագարձը մինչեւ յաւարտ քննութեան :

— Կը ցաւիմ :

— Յիշեալ լիջիք . շէն մնա՛ք :

— Դպրաց թապախն է :

— Տնանկաց թապախն ալ ողորմե-
ցէք :

— Աշխատաւոր ժամակուտաց թապա-
խն է :

Սոյն միջոց տիկինը աղօթելու համար
ջերմեռանդութեամբ գետինը փակած էր :

և գլուխը չղատեց տախտակաւմէն , մին-
չեւ որ թապախները անցան :

Եւ ապա ըստ առաջնոյն շարունակեց
տիկինը ատոր անոր հետ խօսակցել հար-
ցումներ ընելով՝ և կը ցաւիմ՝ պատասխանը
տալով , մինչեւ որ ժամկոչ մը ամենայն քա-
ղաքավարութեամբ մտնենալով փափկու-
թեամբ մը ըստ :

— Ներեցէ՛ք Տիկին գուռները պիտի
դնցեմք :

Տիկինը շուրջը նայելով տեսաւ որ
մարդ չէր մնացած , ժամկուշին նուէրը տա-
լով վար իջաւ , յիշելով անշուշտ թէ պը-
նակներուն քան շատաւ . զի անոնք միշտ
իւր ծնրադրութեան պահուն հանդիպած ,
կամ աւելի ճիշդը ինքը միշտ անոնց եկած
ժամանակին ծնրադրած կամ աղօթագիրք
կարդացած էր :

Այսպէս մեր տիկինը եկեղեցի գալով
փոխանակ ախոփուելու , խել մ'ալ անոր
ատոր ցաւերով բեռնաւորեալ սուռն դար-
ձաւ և բարձր ձայնով մը գոչեց :

— Ողորմի Աստուած :

Եւ որովհետեւ ասանը մարդիկը գիտէ-
ին Մատամին եկեղեցատիրութեան սատա-
ճանը , ամենքը մեկտեղ պատասխանեցին
ըսելով :

— Ողորմի՛ քեզ նման եկեղեցի դա-
ջողաց :

ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ

Ո՛վ Հայ տիկնայք ,

Պէտք է գիտնաք ,

Եկեղեցին ,

Տուն աղօթից ,

Միայն ճանչնաք :

ԶՈՒԱՐՃԱՆԻՔ

Հիանդ մը զինքը խնամող բժիշկին կրտսեր :

— Ո՛հ Տօբթէօս , կեանքս Զեղ կը պարտիմ , և երբեք չպիտի մասնամ Զեղ բարեկրթութիւնը և պիտի այցելեմ փախարէն :

— Կը շափաղանցեք բարեկամս կառատախոնէ Տօբթէօսը , դուք միայն Նոսկի այցելելն պարտիք ինձ և կ'յաւամ որ պիտի հաճիք շուտով վճարել զայն ինձ :

Ընկերութեան մը մէջ խօսք կրացաւ տնձնատարանութեան զանազան եղանակներուն վրայ :

Բազմահմուտ տնձ մը կրտսեր ,

— Նախնի ժամանակաց մէջ , գերիներէն իրենք զիրենք կ'ապրանէին , ընդունին իրենց կոկորդը մկերով և շնորհէր լինելով :

— Իրա՞նք . կրտսեր հոն գտնուող և իւր շար ընդամբ ծանօթ տիկին մը — ահաւորիկ անձնատարան լինելու յոյժ պարզ և զիւրին միջոց մը , զորս եթէ պէտք ըլլայ պիտի գործադրեմ :

— Բայց տիկին , այն ատեն պիտի ըսեն ձեզ համար թէ թունաւորուելով մեռաւ և ո՛չ շնորհէր լինամք :

Տիկին մը աղքատաց համար հանգանակութեան ելլելով , ձեռքի քսակը կերկրնցունէ մեծահարուստ անձէ մը սղարմութիւն ուզելու :

Պարտնը զայն ետ կը մղէ ըսելով :

— Ոչինչ չունիմ տիկին :

Տիկինը ծագրածան ժպիտով մը յրտակէն դրամ մը կը հանէ և հարուստին տալով կրտսեր :

Առէք , ուրեմն այս դրամը պարտն , զի ըրած հանգանակութիւնս աղքատաց կը վերադերի :

Փիլիսոփայ մը կրտսեր ,

— Իս կը հաւատամ հօգեփոխութեան , և կը պօնեմ թէ իմ մահուընէս վերջ իմ հոգիս տնաւանի մը մարմնոյն մէջ պիտի մանէ :

— Ուրեմն մեռնելու պէտք չունիս , վստն դիքու հաւատարգ կատարուած կը տեսնեմ արդէն քու մարմնոյդ վրայ պատախանեց ուրիշ փիլիսոփայ մը :

— Արդեօք տուներէն պնդաւորները ի՞նչու կ'արական և մենք կրկին գնելու կը պարտաւորինք — քառ մէկը ընկերութեան մը մէջ :

Հոն գտնուող պարտներէն , մին նրաւ տամ թիկնաթուէն ճիշ մը արձակելով յոնկարծ վեր ցատկեց ,

— Եւ ահաւասիկ պարտներ ձեզ համարիչ պատախան մը — քառ , մէկ ձեռքով գնդատեղ մը ցցունելով և միւս ձեռքով վերաւորեալ կողը շփելով :

Չքառորտ թէնէ յաւատաւորու մարդուն մէկը ինքզինքը ծովը նետած միջոցին ուրիշ մը կը համար և նորա ձեռքէն բռնելով կրտսեր :

— Թշուաւորսն ի՞նչ պիտի ըսելիք :

— Փարոյ մը իսկ չունենալու համար յաւատաւորութենէն ինքզինքս պիտի խեղդէի :

— Աղգակն մը չունի՞ս զքեզ խնամող :

— Միայն կին մը անիմ շատ հարուստ է :

— Արեմն զհոտ անոր հետ ապրէ :

— Ո՛հ, տիտ ատիճանն յաւսահատ չեմ, թո՛ղ տուր ինձ—կըսէ և ինքզինքը ծովը կը նետէ :

ՍԷՕՋ ՍԷՕՀՊԷԹ

— Գիրգորիկ, պոտ սենէ քեզի կիկմ մէտին պանծօ էթմէյէ :

— Խա՛յր էֆէնտիմ, վարթ տոտ կեօյիւմ, էվէ պիր տֆագ թամիր լեազըմ իքէն ճառ պիլէ եամամաւորմ :

— Հի՛շ տէյիլէ պիր քաշ կիսն տուշ էթմէյիսին :

— Տաշ էամէյէ հաճէթ եօք, էվին թամիրինի իտէմեզսէկ, պիլ թին քրշ տուշ էթմէտէն քաշթիւս լամայաճազըզ զանն իւտէրիմ :

Ճառ մատամբն ետըր կէջմիշ վէ չօք տա չիրքինքմիշ ախ, իւզէրինտէ պուլա, հոտն ճէփսհիրլէր . . . ա՛հ, իլէ ա՛ կերտանլըկ :

— Նէ՛ ֆայխառ, վերաննլէր իւզէրինէ ֆէնէր :

— Այա թիւքեանլն աղլըքնլէ հիմմէթ պուլաբուրսընրկ :

— Չօ՛ք էյի, ալն էֆէնտիմ :

— Պո՛ւ նէ, թիւքեանն աղլըք 210 դրշ, սիլին վէրսիլինիլ 24 դրշ :

— Հիսապ բէ՛ք տօղրա տըր, չիւնքի 210 դրշ աղլըկ, կիւնտէ 7 դրշա կէյիր, պէն իտէ պառ ա՛յ իւշ կիւն ճիւզիճէ տիւզաթ թիւ թիմիլմ, Եկ ախշէրաէն իշտէ թամ 21 դրշ իտէք հաքիլն :

— Պէնիմ էօյլէ ինձէ հիսապլարա տքլըմ էրմէզ :

— Պէնիմտէ էօյլէ քարալը թիւքեանն քիւս վէրմէկ իշիմէ կէլմէզ :

— Թօտֆ պէ՛, ա՛ւստա Ամբուլում, կէօյէ պաքտանա պիր քէրրէ, պիլիմ չօքլուզումուզառ պառ գատար եքլըք կօգ իաի :

— Չօք շաշլընարն տատա Կամիւա՛ն, չօճաքլուզումուզառն չիմուկէ գատար էօլէն թէրպիլէրի հիսապ էթմէյօթօրն :

— Թէրպիլէր նէ՛ համարլար քի :

— Իշտէ էսկի սղարը քըրրըր քըրրըր եքլըք կամայօրլար :

— Չօճաքլար տէֆ օլուն թիւքեանըմն էսիւնտէն, չիմաի սիլի եէտի օրկայ իքէկ պօլը եէրին տիպինէ կէշիլիլիմ :

— Թէշէյօքիւր իտէրիլ պառ, պիլի պէտիհամաճա Ամիրքայա կէճտէրմէնիլ իշ լն :

— Խաշիկ, կիկմ ժամոտն պիր ժամկոշ չաղըն չառ սանտըքը չարշըյա կէօթիւքսին :

— Բէ՛ք էյի աղապա :

— Հանի՛, կէլտի մի :

Հաղըր աշաղտա տաբուր :

— Վա՛յ պէյնամազ վա՛յ — ա՛ֆ իտէր սինիլ միւսիւ, պիր հաննըշըլ իլէ սիլի չաղըրմիշ, գահմէթ վէրմիշ :

— Նէյէ՛ աղապա չաղըրաղըմ տատա միւս պաշընտարի էսկի ֆէսինտէն, էյինտէքի սօրաթիւտան ժամկոշ զանն օլունտըզ մի :

— Կէ՛լ, պալըգճը :
 — Սէն եէմէսի՛ն Արթին ալա պա-
 պալըղը :
 — Եէյէ՛, օ՛քատար բահալըմըաբը ծօ՛ :
 — Սքկայ պի՛ր, մէճիաիյէ պիր :
 — Թա՛րլը պաքսղըմ՝ շունտան պիր
 օքկայ :
 — Ծօ՛ Մհրաիչ շա պալըղը շափու ճաք
 էվէ կեօթիւր տէ թալա էստինէր :
 — (Աղշամ, քարըսը) պա. քօքմաւ :
 պալըղը նե՛րտէն ալարն :
 — Քօքմա՛ւ, մը :
 — Իէնմէզ տերէճէտէ :
 — Ամա՛ պալըքճը տէաի քի սէն եէ-
 մէսին :
 — Է՛յ պիր քերէ ալարըն պալըղըն
 թալէ եախօտ պայաթ զարըլը աննտմակ
 իշին քուլաքլարընա պա՛քմաւըն մը :
 — Սա՛լմա լա՛ֆ ա՛յ էֆէնտիմ՝, սէնի
 ալարըլըմ զաքըթ պաքտըմ՝ ամնա, կենէ
 ալտանտըմ :

ՊԱՐԳԵՆԱՌԻ ՀԱՆԵԼԱՌԻ

Նախորդս ունին կանայք միայն
 Վերջինս ունին ճաշք ամենայն
 Ամբողջս ունին մարդիկ համայն

Սոյն հաներու կը առաջին անգամ լու-
 ծողին 10 թիւ Լապտէր կը նախորդի :

ԱՆՊԱՐԳԵՆ ՀԱՆԵԼԱՌԻ

Ամառը թող եմ՝
 Չմեռը ծով եմ՝
 Դիւրին կիջանեն
 Դժուար կերանէն :

Ինչ է

Չիյաէմ՝ ամա, Իւսկիւտարի փօթա
 եօին ըլլալու է :

Չորս օտքով եմ՝ շունջ ունիմ՝
 Աղի արձան գիրք մը ունիմ՝
 Շրրա՛խ չըրա՛խ թէ գորնես
 Հո՛ն կը մնաս ս՛ր սր ես :

— Ինչ է

— Թէրմաշ սիրիւ ճիւղի ձի է :

Տուն մ՝ եմ ես ամեն վայրկեան երեքուն
 Չեմ տեսներ բնաւ ճառագայթ արփայի
 Մ՛ղ ոք յանդգնի և դայ զիս վարձել
 Կը բռնեմ զանի գետինն անցանել :

— Ինչ է

— Թիւնէլ ըլլալու է :

Սէլվի ըսե՛մ

Սէլվի չէ

Մէշէ ըսեմ

Մէշէ չէ

Թէեւ մարդ է

Բայց նման չէ

— Ինչ է .

— Խօսք չհասկցող ուղտաւորներն են :

Դըւիւր կայ բարգէ խալայ ,
 Վիլը անցած մետաքս չղթայ .
 Պատմութեան մը կոնակը հագած ,
 Բաճկանակ մ՝ ալ թնին ձգած ,
 Կերթայ կուգայ ճորճորալով ,
 Ա՞յ և ահեակ բարեկերպ :

— Ինչ է ,

— Ժամանակիս ըստաւորեալները :

ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ

ԱՐԱՍ ԱՇՃԵԱՆ

ՏՊԱԳԻՆԱՆ ՀՐԱՐԱՆԱՌ ՄԵԱՐԵՏԻ